



שמיני עצרת

71

• מהלך דברי כ"ק רבינו שליט"א •
מתוך השיעורים שנאמרו במשך השבוע האחרון



מפני

קדושת

המועד



מי מצא את השמחה?

יצאתי למסע חובק ארצות בחיפוש אחר השמחה בחיים • עד שבאה אותה תובנה וניפצה לי את אשליית חיי • והאמת? שלמה המלך, החכם שבינינו, גילה זאת כבר לפני שנים רבות • ושמחת פתאום

הבנתי שהוא מחזיק במפתחות השמחה.

ואכן, ניצלתי זאת.

הוא היה מפנק אותי כפי מאוויי, תמיד דאג לי למשחק
שאהבתי, תמיד שעשע אותי.

עברתי מאמא לאבא...

שמח - זו לא מילה אפילו כדי לתאר את התחושות
שגאו בתוכי אז.

הייתי הכי מאושר בעולם!

לא היה שמח ממני.

אבא הביא לי כל מה שהייתי צריך.

לאחר מכן, עם השנים גדלתי, והבנתי שישנם אפיקים
נוספים של שמחה.

הלכתי שבי אחריהם.



ב • חפוש'ים נואש'ים

היה זה ביום מן הימים, כשהחברים החלו להחמיא לי.
על החליפה, על הכובע, על הביגוד המושלם, ועל כל

א • בשבי השמחה

שנים-שנים אני כבר מחפש אותה.

את השמחה בחיים.

אני רודף אחר השמחה, מנסה להשיג חלק ממנה.

בתחילה, אני נזכר, היה זה עוד בהיותי ילד קטן.

הייתי חוזר הבייתה, לאחר יום לימודים בחיידר,
ומראה לאמא את הפתק המצוין שקיבלתי.

אוי, איך ששמחתי עם המחמאה שקיבלתי ממנה.

לא אשכח את אותו יום בו היא בישלה לי את המאכל
האהוב עליי. כל כך שמחתי אז.

בשנים אלו, אמנם לא התבוננתי בשמחה, אך כיום,
בהסתכלות לאחור, אני מרשה לעצמי לומר שבהחלט
מצאתי אותה אז, מול החיוך של אמא.

הייתי שמח, לא היה חסר לי כלום בחיים, הכול היה
מצוי לידי.

בהמשך, אשתף אתכם בגילוי לב, העברתי את מקור
השמחה לאבא...

שאר הפריטים.

והם, בהחלט מילאו לי את ליבי.

הם מילאו אותי ברגשות של שמחה. הייתי שמח עם המחמאות שהם שיגרו אליי.

בפרט היה זה, שמעון, חבר אחד שהוא היה מאוד קרוב אליי.

כל אימת שרציתי - הוא דאג למלאות אותי בשמחה.

הייתי מגיע אליו - רק כדי לזכות בקצת שמחה.

מה לא עושים בשביל לשמוח?...

עברו שנים, חלפו עונות.

אני מוצא את עצמי בחג הסוכות.

רציתי קצת לשמוח, זו הרי מצווה מפורשת בחג הזה!

הלכתי מדי ערב בין שמחות בית השואבה המתקיימות בעיר, עקבתי יומם ולילה אחר התזמורות.

כל כך קיוויתי שאשיג שם קורטוב של שמחה.

אך גם זה, עדיין לא הצליח להרגיע אותי.

מה עושים?

הייתי יושב בבית, ושומע מוזיקה שמחה.

הייתי אוטם את אוזניי באוזניות, ולוחץ על מקש השמע.

"ובכן, שמחה", מלמלתי לעצמי.

אך לא.

לאחר מספר דקות, שהמוזיקה שעממה אותי, ניסיתי באמצעי נוסף.

הגברתי את הווליום עד לשיא.

הכי עוצמתי שיכול להיות.

אה, שוב שמחה כבשה את נפשי.

אבל, גם היא, כקודמותיה, התפוררה לאחר דקות ספורות.

היא לא באמת החזיקה מעמד.

היא לא באמת מסוגלת מול העצבים שעולים בי, היא לא מופיעה מול הרגעים הקשים, היא נעלמת שם, מול האנשים המרגיזים.

ואני? בשלי המשכתי.

לא התכוונתי להפסיק בחיפושים אחריה.

♦♦♦

ג • שמחת יום טוב בסופר

אתם יודעים, עם קצב הגדילה אתה מתחיל גם להרשות לעצמך להתבונן קצת יותר.

פיתחתי את חוש המחשבה שלי.

תמיד שאפת להגיע אליה, לחוש אותה, את השמחה - חשבתי לעצמי - אז הנה, תתחיל לחשוב איך אתה משיג אותה - לא דווקא במוזיקה רועשת או במתנות מאבא ואמא.

ומשם, רק הלכו וגברו החיפושים.

הסתובבתי בין מקומות - אולי היא שם.

חיפשתי בין אנשים - אולי היא מתחבאת שם.

נברתי בין זמנים שונים - אולי בכל זאת, שם היא תמצא.

ולא, לא שחיפשתי אותה רק בחלק הגשמי. ממש לא!

חיפשתי אחריה גם אצל הבורא.

אמרתי, אולי שם אמצא אותה.

ביקשתי ממנו שיביא לי שמחה, שאזכה לשמוח בחיים.

אבל תמיד, גם כשקצת שמחתי - היא שוב נעלמה ממני.

ושוב המשכתי לבקש ממנו את השמחה.

אך לא.

אני יכול להעיד על עצמי, לא מתוך יוהרה חלילה, כי כבר חיפשתי בכל מקום בעולם ולא מצאתי אותה, את השמחה.

בחגים, בשבתות, ובכל הזדמנות חגיגת הייתי משקיע את כל מרצי כדי שהיא תבוא.

התרוצצתי בין חנויות לקנות את המאכלים הטובים ביותר. "אה, שמחת יום טוב!", אמרתי לעצמי תוך כדי אריזת השקיות בסופר.

בדמיוני המפותח, כבר החלה להשתרש אצלי התמונה הגדולה של שולחן עמוס בכל טוב, מוזיקה שמחה, משקאות מהשורה הראשונה, קינוחים בתפריט קולינרי עשיר, ומעל הכול: שמחה שתעטוף את הכול ביחד.

ואכן, כולם היו שם, בסעודה.

מלבד אחת.

השמחה.

שוב היא אכזבה. כמו תמיד...

ולא הבנתי.

לא הבנתי למה היא לא באה אליי?

מה, רק לשכן את מסכימה לבוא?

רק אצל הגבירים, שהונם נאמד בסכום אגדי, רק הם זכאים בכך?

מהי הסלקציה הזו?

הנה, תראי, כבר עשיתי הכול כדי לפגוש בך. תגידי לי, שמחה, מה עוד אצטרך לעשות כדי שתיכנסי למשכני? מה עוד אעשה כדי שלא תפסחי עליי, כרגיל?!

ואז היא הגיעה, התובנה.

היא נפלה אליי כפצצת רבת משקל, וטלטלה אותי לחלוטין!

♦♦♦

7 • הוא הכי שמח

תזכרו טוב את המשפט הבא, זה שטלטל אצלי את כל אמות הסיפים:

השמחה - כלל לא נמצאת בעולם!

תו לא.

שמחה - היא בכלל לא בהישג ידינו.

שמחה היא מושג עילאי, משהו שנמצא מעלינו, מעל הטבע בו אנו חיים.

כלל לא מציאותי להגיע אליה.

והנה, חזרתי לנקודת המוצא, ממנה נולדתי לתוך הטבע בו אני נמצא.

חזרתי לימים הראשונים שלי בעולם, בהיותי גמול, תינוק.

בימים ההם, לא היה מאושר ממני.

לא, לא בגלל שידעתי שאני בידיים של אמא.

להפך: אם הייתי יודע שאני תלוי בה - הייתי חי בפחד, כל רגע לא לאבד אותה.

היא הייתה נתפסת אצלי כמשהו שיכול לברוח ממני בכל שניה. היא הייתה לוקחת ממני את השמחה.

כי תינוק, אמר ר' אשר, הוא אפילו לא מציאות!

הוא סך-הכול גוף קטנטן שירד כאן לעולם.

אין לו מעצמו - כלום. כלום!

הוא לא מחפש שמחה.

הוא כבר נמצא בתוכה.

הטבע שלנו, הוא שמח.

כשנולדנו לעולם - היינו שמחים.

זו לא מיסטיקה חלילה.

זו עובדה מוכחת.

תלכו ליד כל תינוק - הוא הכי שמח. אין על החיוכים שלו, אין על השלווה שלו.

כשתחשבו על זה: לא חסר לו כלום בעולם.

סליחה, טעות: אוהו חסר לו.

חסר לו ביגוד, חסר לו בית, חסרים לו נכסים, חסר לו כסף להתפרנס, חסרים לו עוד אלפי-אלפי פריטים שבלעדיהם - אנחנו לא מסוגלים לחיות.

אך בכל זאת - השמחה לא חסרה לו...

הוא הכי שמח בעולם!

למה?

כי שוב, כפי שאמרנו: הוא לא מחפש את השמחה.

הוא לא מודע לכך שהוא אפילו מציאות כלשהי בעולם ורק לכן הוא כה שמח.

♦♦♦

8 • אתחול מחדש

וואו!

לפתע אני מתחיל לעבור שוב על כל מה שכבר ניסיתי בחיים, וזה פשוט מדהים!

השקעתי את כל חיי כדי לטפח את השמחה, כדי לנסות להשיג אותה.

אפשר להגדיר זאת כך:

הייתי הולך בכיוון של מעלה-מעלה, רק כדי למצוא אותה, את השמחה.

הייתי מטפס ומנסה לכבוש עוד ועוד נכסים שיהיו תחת שליטתי - כל אלו רק כדי שאזכה למצוא את השמחה!

אתם קולטים את גודל הפרדוקס?

בזמן שאני משקיע את כל מרצי בשבילה - היא רק הולכת ומתרחקת ממני.

כי לא, היא לא נמצאת בתוך משהו מסוים, מוגדר, טבעי או מציאותי.

היא נמצאת בכלל במקום אחר: באין-סוף. מעל הטבע.

המקום היחיד שאני ימצא אותה, יהיה כשאחזור להיות אותו תינוק רך בשנים...

רק הוא, שאפילו את עצם מציאותו בעולם לא מכיר - רק הוא זוכה לה.

רק הוא שמח. באמת.

ופתאום הכול צף בתוכי.

צפים בי הכספים הרבים שהייתי שופך, שרובם אפילו לא היו שלי, רק כדי למצוא חן בעיני אנשים, שמתברר

שהם כלל לא אהבו אותי - שם, חשבתי, אהיה שמח.

אך לא.

ראיתי במו עיני איך שכל האשליה והחלומות המדומיינים התנפצו מולי.

הָא, התינוק, חשבתי לעצמי, מעולם לא עשה דברים כאלו.

מסיבה פשוטה: הוא שמח. הוא לא צריך לאגור שמחה. היא נמצאת אצלו.

ואצלו, היא לא נמדדת בכמות, במספרים, באיכות ובסוג.

כשהיא נמצאת - היא נמצאת עד הסוף. ללא גבולות מסוימים.

וכדי למצוא אותה, אצטרך לאתחל את צעדיי מחדש.

♦♦♦

ו • שְׂמֵחָה לְלֹא גְבוּלוֹת

מהיום, כדי לזכות בשמחה, אצטרך לשאוף ל... לשפלות!

אצטרך לגלות יותר את השפלות שנמצאת אצלי, יותר כמה אני לא שווה.

יותר כמה אין לי.

לא מה יש לי.

כי ברגע שכבר יש לי משהו - בשמחה אני כבר לא נמצא.

אני נמצא בשליטה, בדאגה מהרגע בו ייעלם ממני ה'משהו' הזה.

השמחה שמצאתי עד היום, הבנתי, היא שמחה שתלויה במשהו.

תלויה באמא, באבא, בחבר, בכסף, בדירה, בעבודה ובלימוד.

אך שמחה אמיתית, באה דווקא מהכיוון ההפוך.

כמה שאגלה יותר את השפל שלי - כך אזכה לשמחה גדולה יותר.

בדיוק כמו אותו גמול בחיק אימו.

הוא לא זקוק לכלום.

הוא מגיע היישר מהבורא.

♦♦♦

ז • הַכֹּל הַבֶּל

לסיום, אנו לא צריכים להרחיק נדוד בהסברים.

הנה, שלמה המלך, החכם מכל אדם, ביטא זאת במשליו שלו:

"הבל הבלים, הכול הבל", אמר קהלת.

שלמה המלך, השיג את כל מה שרק היה צריך.

הוא התרגל לחיי פאר, חיים שהכול מוגש לך על כפית של זהב, חיים מאושרים - לכאורה, חיים שהשליטה שלך כבר חוצה ימים, חיים של טוב, של שפע.

בכל זאת - הוא לא מצא שם את השמחה.

הכול הבל.

כי בסוף-בסוף, שמחה אמיתית, תבוא רק ממקום אחד: מהשפל.

כמה פחות שיש לי - כך היא תבוא יותר.

ושוב: אסור לי לשאוף אליה, אסור לי לחכות אליה.

הדבר היחיד שעליי להתבונן הוא: השפל.

שם, כשאגלה כמה אני יותר ויותר שפל מול הבורא - הוא כבר מעצמו יחדיר אליי את השמחה.

אר ברגע ש'אני' עובד בשבילה - אני רחוק מתרחק ממנה..

• אֶלְמַת אֹזֶר | גַּעְדָּאֵק מִתּוֹךְ הַשִּׁיעוּר ♦

עברנו חודש שלם של תפילות, חגים וזמנים מרוממים ביותר בשנה.

אך כעת, כשמגיעה עת החותם, בשמחת תורה, הרבונו של עולם לא מבקש מאתנו יותר 'מעשו לי סעודה קטנה'.
לא צריך מעבר למשהו אחד, קטן ביותר, שתסכימו לתת לי ולא לנכס לעצמכם...

יוצא לאור ע"י



להצטרפות לרשימת התפוצה: sh035702728@gmail.com